

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Vita Et Institutio S. Ignatii Societatis Iesv Fvndatoris. Libri Qvinque

Bartoli, Daniello

Lvgdvni, 1665

V. Præsidia quæ S. Ignatius ex contemplat, & actiosa vita ad finem
suu[m] elegit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10840

ad virtutes instituti nostri ministeriis pernecessarias, quæ tamen haud tam meditando & precando, quam coercentis naturæ motibus parantur. Quare virtutum solidarum quibus Societas nititur fundamentum, continuam sui abnegationem P. Ignatius in Constitutionibus posuit, & Christus Iesus Dominus noster eodem Christianam fundavit sanctitatem, edicens illud *abneget semetipsum & tollat crucem suam*. Quare precatio, & meditatio ad hoc debet à nobis admoueri, vt mentis affectus perfectè, & integrè rationi, Deoque subdantur: si quem vero sancta precandi voluntas, à ministeriis animarum, regulæ obedientia iniunctis auocari, vocationis suæ officio is planè defuerit. Oratione quoque ab Instituto nostro aliena is vitur, qui suo interim affixus iudicio, præbet se ad imperata indocilem, vbicumque aliquid iubetur, quod minus ad ipsius genium faciat. Vt enim alij Ordines suum quendam habent, finis in quem tendunt, consequendi modum; sic tenet Societas peculiarem sibi, & propriam orandi rationem, comprimendis, seranandisque affectibus destinatam, & iudiciis, ac voluntatibus, obedientiæ nutui subiugandis, quomodo finis idonei, proximorum saluti tuto promouendæ, qui Societatis nostræ ad maiorem Dei gloriam finis est.] Hæc Mironus quod autem pro scopo Societas habeat, *Suas, & proximorum animas ad finem vltimum consequendum ad quem creatæ sunt, inuare*; vt loquuntur constitutiones; haud tamen idcirco putanda est in Episcoporum gradum inuadere, qui & ipsi perfecti, & à quibus debent alij perfici: habet enim is gradus quod in eo locati, eò virtutis absolutæ censentur attigisse, quod nos instituti nostri ratio tendere hortatur.

Stabilito in hunc modum Societatis fine, applicuit animum fundator sanctissimus, ad legenda eius obtinendi præsidia. Ergo illis duobus vitæ generibus ob oculos positis eorum imaginem, occupationes, ingenium diligentius inspexit: illius quidem tanquam Marthæ, sui quodammodo oblitæ, in iuuandis autem aliis sedulo satagentis, & laboriosæ; atque vt ait Augustinus, *quomodo pascat Dominum intentæ*; huius vero Magdalenæ instar, ad Christi pedes, sancto in otio residentis, & multum exosæ quicquid inde ipsam tentet auellere, vbi vnum id quærît *quomodo pascatur à Domino*. Horum porro duorum, seorsim & per se spectatum, neutrum satis Ignatium implebat; non contemplatio, nam qui aliorum vtilitatibus se totos mancipient, non debent melli piarum dulcedinum viscato sic alas permittere, vt ægrius aduolent quocumque locorum, & gentium, maior Dei honos & hominum salus illos vocauerit. Ne actiuosa quidem vita, nam qui suus est totus, nefas est eum aliorum salutem suæ anteferre, ne vt montes susceptis de cælo pluuiis cum feraci limo in subiecta dimissis; sic ille dum fecundat alios, ipse sterileseat: quapropter vtramque viuendi formam temperatione mirabili sic ipse permiscuit, vt quod optimum vnicuique, & præstantissimum inerat, non difficile coalesceret in vnum; sunt enim denique sorores non aduersariæ

V.

*Præsidia quæ
S. Ignatius
ex contem-
plat, &
actiuosa vita
ad finem suum
elegit.*

Martha, & Maria; sibi que inuicem si solitaria; impedimento sunt: si iuncta aliam alia temperet; adiumento; dum alterna vicissitudine actiuosa labor opimat otia contemplantis; & contemplatio laborem vegetat, & corroborat actiuosa. Ex altera ergo quotidianam qua mente peragitur orationem decerpit, excoquenda virtutis potentissimam obrutam, & penae artificem ignita, qua humi iacentem animam attollit, & Deo coniungit. Exercitia Spiritus mens interdum solido obeunda, & quaterna in diem meditatione, qua longe ab cauernis, & specubus, procul tamen non modo a saeculo hominem eximit; verum, quod magis est arduum, etiam a seipso; Instaurationes votorum semestres, orationibus, confessione generali, asperitate spontanea comparata, & maxime seria interioris hominis reformatione. Ad haec geminum quot diebus, mane, ac vesperi examen ad vitam vniuersae correctionem mire accommodum; aliud item magis singulare (de quo libro sequenti fusius) vel ad exculpendam qua praecipue egemus, a nobis virtutem; vel extirpandum radicibus vitium quomolestius infestatur; in omni vita, rebusque singulis rectam mentem, nullius nisi Dei vnus cupidam, legem praeterea, conscientiae arbitro euoluendi, explicandique funditus quicquid in ea boni, aut secus geritur; piorum librorum quotidie usum priuatum, & publicum, cohortationes domesticas de diuinis, & collationem de iis mutuam: accessum ad mysteria adoranda frequentem: in eluctandis animi motibus constans, & ad vsque supremum halitum proferendum certamen. Votorum denique religionem accuratissimam, atque sanctissimam. His ad culmen virtutum subsidiis Societas enititur, vnaque se periculo subtrahit, ne instar pedamenti adminiculando frugiferis vitibus, inarescat, ignique seruetur. De opibus autem vitae actiuosa ad proximi opem, non id modo selegit Ignatius quod per se spectaret pietatem, verum id etiam quod excolendis quoque ingeniis, ad excipienda semina pietatis, plantas eruncat noxias, & solum subiegit, studia, inquam, literarum, in scholis, & academiis palam omnibus tradenda, professione omnium doctrinarum, qua religiosam conditionem non dedecent, absque Grammatices infimis ad Theologiam vtramque, sciendi ac viuendi magistram: idque haud alia mercede, quam exprimenda ab discipulis honorarij loco, probitatis, pietatisque Christianae, & sacramentorum crebritatis. Quae vero proximè pietatem attingunt animarum auxilia, sepono ea in librum sequentem, vbi de sancti virtutibus acturus, eius in proximis iuuantis ardorem industrium exponam.

VI.

Societatem esse clericalem nihil Hierarchia efficit, & praestat summo Pontifici eam voto teneri quam Episc.

Ex instituto in hunc finem, & his obtinendum subsidiis Ordine, qui natura sua, omnique sui ratione, in auxilium tenderet animorum, necessario id conseqebatur, vt cooptandum eam curaret in professionem, cuius est aeternae salutis adiumenta populis ministrare. Quamobrem illum in clerum adscribi voluit, & sacra Synodus Tridenti habita, ipsique Pontifices Paulus III. & IV. Iulius III. Pius V. Gregorius XIII. & Clemens VIII. appellant Clericalem, nec nostros alio quam Clericorum nomine, & Sacerdotum vocant. Esse vero haudquaquam abusu nominis, sed proprietate clericalem,